

Η ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

(ἐπὶ ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΖΩΜΑΡΙΑΟΥ.

(συνέχεια.)

Ἐν ἔτει 1749 ἐποιήσατο ὁ λόρδος Charlemont μετὰ τοῦ ζωγράφου Richard Dalton ἀποδημίαν εἰς Ἀνατολήν, το δὲ 1751 ἐξέδωκεν ὁ Dalton εἰκόνα τῆς τότε καταστάσεως τοῦ Παρθενῶνος, ἐν ᾗ βλέπει τις τὴν δεινὴν βλάβην ἣν ὑπέστη τὸ δυτικὸν ἀέτωμα τοῦ ναοῦ. Ἦδη τὸ 1748 ὁ ζωγράφος James Stuart ἐδημοσίευσεν ἐν Ῥώμῃ ἀγγελίαν περὶ ἐκδόσεως τῶν μνημείων τῶν Ἀθηνῶν, μετὰ δὲ τοῦ ζωγράφου καὶ ἀρχιτέκτονος Nicholas Revett ἀπῆλθεν τὸ 1750 ἐκ Ῥώμης εἰς Ἀθήνας, ἐνθα παρὰ τῷ προξένῳ τῆς Ἀγγλίας Λογοθέτῃ ξενιζόμενος διέτριψε δύο ὅλα ἔτη. Μετὰ παρέλευσιν ἑπτὰ ἐτῶν (1760) ἐδημοσιεύθη ὁ πρῶτος τόμος τῶν Antiquities of Athens, περιέχων δείγματα ἐκάστου ἀρχιτεκτονικοῦ ρυθμοῦ, οὐδὲν ὅμως καὶ ἐκ τῶν μνημείων τῆς Ἀκροπόλεως. Ναυαγησάσης τῆς ἐπιχειρήσεως ταύτης, ἐποιήσατο ἡ πλουσία ἐταιρία τῶν Dilettanti, εἰς ἣν ἀνήκον ὁ Stuart, ὁ Revett καὶ ὁ εὐφυὲς νέος ζωγράφος William Pars νέαν εἰς Ἑλλάδα ἀποδημίαν. Ἐννέα μῆνας διέμεινεν ἡ ἐταιρία αὕτη ἐν Αῤῥῆναις (1765—1766) ἐνθα ὁ Pars ἡσχολήθη περὶ τὸ ἔργον μετὰ φιλολογικῆς ἀκριβεῖας, αἱ δὲ ἀπεικονίσεις αὐτοῦ ὑπερβάλλουσαι πολὺ τὰς τοῦ Stuart ἀπολείπονται κατὰ τι μόνον τῶν τοῦ Corbould. Εἵκοσι ἔτη ὕστερον (1785) ἦλθε πάλιν εἰς Ἀθήνας ἐν μέλος τῶν Dilettanti, ὁ Sir Richard Worsley χάριν ἀρχαιολογικῶν σπουδῶν. Ἐπὶ δὲ πρὸς τούτοις καὶ ὁ πρέσβυς τῆς Γαλλίας παρὰ τῇ ὑψηλῇ Πύλῃ κόμης Choiseul Gouffier συλλέγει διὰ τοῦ ζωγράφου Fauvel ὅσα ἠδύνατο διαγράμματα τοῦ Παρθενῶνος. Τὸ ἔτος 1790 δύο ἔτη μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Stuart ἐξεδύθη ὁ δεύτερος τόμος τῶν ἀθηναϊκῶν ἀρχαιοτήτων αὐτοῦ περιέχων μετὰ καὶ ἄλλων τῆς Ἀκροπόλεως οἰκοδομῶν τὰ Προπύλαια, τὸν Παρθενῶνα καὶ τὸ Ἐρέχθειον. Τὸ καλούμενον Museum Worsleyanum ἐξεδύθη τὸ 1794. Τέλος δὲ ἀναφαίνονται 1797 καὶ τὰ διαγράμματα τοῦ Carrey.

Τὸ ἔτος 1799 πρεσβευτῆς τῆς Ἀγγλίας ἐν Κωνσταντινουπόλει διωρίσθη ὁ λόρδος Earl of Elgin· ὁ ἀρχιτέκτων τῆς πρεσβείας Harrison κατέστησε τὸν πρεσβευτὴν προσεκτικὸν ἐπὶ τῶν κινδύνων, ὧς ὧν ἠπειλοῦντο οἱ ἀρχαιολογικοὶ ἐν Ἑλλάδι θησαυροί, ὁ δὲ λόρδος λαβὼν ἀπὸ τοῦ 1800 μέχρι τοῦ 1818 διάφορα παρὰ τῆς ὑψηλῆς Πύλης φερμένα ἐσύλησε τὸν Παρθενῶνα, τὸ Ἐρέχθειον, τὸ λείψανον τοῦ ναοῦ τῆς ἀπτέρου Νίκης καὶ ἄλλους οὐκ ὀλίγους θησαυροὺς τῆς Ἀκροπόλεως. Τὰ Elgin-marbles εἶναι τὰ κειμήλια τοῦ βρετανικοῦ Μουσείου. Ἡ ἀρὰ τῆς Ἀθηνᾶς ὑπὸ τοῦ Βύρωνος καὶ ἡ καταδίκη πολλῶν ἀρχαιολόγων κατὰ τῆς ἀρπαγῆς τοῦ Ἀγγλοῦ εἶναι τοῖς πᾶσι γνωστά. Τινὲς ὅμως ἀναλογιζόμενοι τὴν τότε κατάστασιν τῆς Ἑλλάδος, τὴν ἀδιαφορίαν τῶν ἀνθρώπων πρὸς τὰ ἀριστουργήματα τῆς τέχνης ἔτι δὲ καὶ τὴν ἰδιοτέλειαν πολλῶν περιηγητῶν ἀρπαζόντων ὅ,τι ἠδύνατο καταδικάζουσιν οὐχὶ τόσον τὴν ἐπιχειρήσιν τοῦ Elgin, ὅσον τὸν τρόπον τῆς ἐκτελέσεως αὐτῆς, ἐνεκα τοῦ ὁποίου πολλὰ μετόπισι ἀποσπώμεναι βιαίως κατεστράφησαν.

Ἐν ἔτει 1810 ἦλθεν εἰς Ἑλλάδα ἡ διεθνὴς ἐταιρία Ἀγγλῶν καὶ Γερμανῶν ἀρχαιολόγων, ἥτις ἀνεκάλυψε (1812) τὸν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος Ἐπικουρίου ἐν Φιγαλείᾳ*) καὶ τὸν

τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Αἰγίνῃ, οὗτινος τὰ ἐπὶ τῶν ἀετωμάτων συμπλέγματα ἀγαλμάτων ἀποκείμενα νῦν ἐν τῇ Γλυπτοθήκῃ τοῦ Μονάχου καταπύγνυνται ὑπὸ τοῦ σκυθικοῦ κρύους τῆς βαυαρικῆς πρωτεύουσος· πολλὰ τῶν μελῶν τῆς ἐταιρίας ταύτης ἡσχολήθησαν καὶ περὶ τὸν Παρθενῶνα, οἷον ὁ Ἀγγλος ἀρχιτέκτων Cockerell καὶ ὁ Δανὸς λόγιος Brøndsted.

Ἀπασαὶ αὗται αἱ σπουδαὶ ἐπαύσαντο ἐπὶ τῶν ἀγώνων τῆς Ἑλληνικῆς ἐλευθερίας. Οἱ Ἕλληνες ἐκπολιορκήσαντες τὴν Ἀκρόπολιν τὴν 22. Ἰουνίου 1822 παρέδωκαν πάλιν αὐτὴν εἰς τοὺς Τούρκους τὴν 5. Ἰουλίου 1827. Μέχρι τοῦ 1833 κατεῖχον οἱ Τοῦρκοι τὴν Ἀκρόπολιν τῶν Ἀθηνῶν, τὴν δὲ 11. Ἀπριλίου ὁ ταγματάρχης Baligand ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ βασιλέως Ὀθωνος, ἐδρεύοντος ἐν Ναυπλίῳ, ἐλθὼν εἰς Ἀθήνας παρέλαβεν αὐτήν. Οἱ Τοῦρκοι ἀπῆλθον ἡσυχῶς εἰς τὴν κάτω πόλιν, ἐνθα διέτριψαν ἡμέρας τινὰς ἔτι, ἐν τῇ Ἀκροπόλει δὲ μετὰ τὴν παράδοσιν αὐτῆς εἰς τοὺς Ἕλληνας (12. Ἀπριλίου) παρέμεινεν ὁ Ὄσμάν-Εφφένδης, ὁ Ἀλὶ-Ἀλενδάρ καὶ Δερβέντ-Ἀγᾶς, ὅπως παρασταθῶσι εἰς τὸ Déjeuner à la fourchette. Ἡ τράπεζα παρετέθη ἐν τῷ Παρθενῶνι, παρεκάθισαν δὲ Ἕλληνες, Βαυαροί, Ἀγγλοὶ, Γάλλοι, Ῥώσσοι, Τοῦρκοι, Ἀραβες, Ἀμερικανοὶ καὶ πλῆθος λογίων καὶ καλλιτεχνῶν. Ἐν μέσῳ τῆς γενικῆς εὐθυμίας τρις ἀντήχησαν αἱ λέξεις „ζήτω ὁ βασιλεὺς“, ὁ δὲ τοῦρκος φρούραρχος Ὄσμάν-Εφφένδης τρίβων τὸν πώγωνα ἀνεφώνησε τὸ Ἀλάχ-κερίμ. Τὴν 17. κατέλιπον οἱ Τοῦρκοι τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν, εὐθὺς δὲ μετὰ ταῦτα, ὁ Πιπτάκης, ὁ σύζυγος τῆς πολυθρῦλτου κόρης, τῆς ὑπὸ τοῦ Βύρωνος ἐξυμνηθείσης Maid of Athens, συνέλεξε τὰ διάφορα τῆς γλυπτικῆς ἔργα εἰς προσωρινὸν ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως Μουσεῖον, τὸ δὲ φθινόπωρον τοῦ 1833 διωρίσθη ὁ Γερμανὸς L. Ross ἔφορος τῶν ἀρχαιοτήτων.

Τὸν Αὐγούστον τοῦ 1834 ἐλθὼν ἐκ Μονάχου εἰς Ἀθήνας ὁ Klenze, περιώνυμος ἀρχιτέκτων, ἐξώτρυνε τὴν τότε ἀντιβασιλείαν εἰς ἀνασκαφὰς ἐπὶ τοῦ Παρθενῶνος· αἱ ἐργασίαι ἤρξαντο ὑπὸ τὴν ἐπιστάσιν αὐτοῦ τοῦ Klenze, εὐρέθησαν δὲ τρία τμήματα τοῦ γείσου τῆς βόρειου πλευρᾶς τοῦ ναοῦ· κίνδυνος ὅμως ἐπέκειτο τῷ Παρθενῶνι. Τῷ Klenze ἐπῆλθεν ἡ ἀτυχὴς ἰδέα τῆς ἀνασθηλώσεως τῆς Ἀκροπόλεως. Τὸ ἔργον ἤρξατο ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ βασιλέως τὴν 10 Σεπτεμβρίου. Οἱ ἐξ ἀνεγερθέντες στύλοι τοῦ Παρθενῶνος, ἐμβληθέντων κεράμιων μεταξὺ τῶν βεβλαμμένων σπογδύλων τῶν στύλων, ἐξ ὧν ἐπὶ δύο ἐτέθησαν καὶ κιονόκρανα, μαρτυροῦσι πόσον ἀπροσδιόνυσον θὰ ἀπετελεῖτο τὸ ὅλον· εὐτυχῶς ὁ Klenze κατέλιπε μετ' οὐ πολὺ τὴν ἰδέαν ταύτην.

Αἱ ἀνασκαφαὶ ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως ἀρξάμεναι τὸ φθινόπωρον τοῦ 1834 κατέληξαν τὸ θέρος τοῦ 1836 ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν κατ' ἀρχὰς τοῦ Klenze, εἰτα δὲ τοῦ Ross καὶ τῶν ἀρχιτεκτόνων, E. Schaubert, Ch. Hansen καὶ Laurent. Ὁ Ross ἐσκόπει νὰ δημοσιεύσῃ περὶ τῶν ἀνασκαφῶν τούτων μέγα ἔργον, οὗτινος ὅμως μόνον τὸ πρῶτον τεῦχος περὶ τοῦ ναοῦ τῆς ἀπτέρου Νίκης ἤχθη εἰς φῶς. Ὁ ναὸς οὗτος, ὡς ἐν τοῖς ἐμπροσθεν ἐδηλώθη, ἀπεκομίσθη κατὰ τὴν πολιορ-

τοῦ Ἰκτινίου, τὰ δὲ τοῦ ζωφόρου πωληθέντα εἰς τὴν ἀγγλικὴν κυβέρνησιν ἀντὶ 300,000 φράγκων ἀποτελοῦσι μετὰ τῶν μετοπῶν τοῦ Παρθενῶνος τὰ πολυτιμώτατα κειμήλια τοῦ βρετανικοῦ Μουσείου. Πρβ. Stackelberg: Der Apollotempel zu Bassae in Arkadien 1826.

*) Ὁ περιώνυμος οὗτος ναὸς ἱδρυεῖς (419—417) Ἀπόλλωνι τῷ Ἐπικουρίῳ διὰ τὴν ἀποτροπὴν τοῦ λοιμοῦ ἀπὸ τῆς Πελοποννήσου εἶναι ἔργον

κίαν τοῦ 1687 εἰς κατασκευὴν τηλεβολοστοιχίας, ἐξαχθεὶς δὲ τὸ 1835 ὑπὸ τῶν ἀρχιτεκτόνων Schaubert καὶ Hansen ἀνηγέρθη πάλιν (πρβ. Der Tempel der Nike Apteros ὑπὸ Ross, Schaubert καὶ Hansen . . 1839). τέσσαρας πλάκας τοῦ πρὸς δυσμὰς καὶ βορρᾶν ζωφόρου ἀπήγαγεν ὁ Elgin εἰς Ἀγγλίαν, ἐνθα ἀπόκεινται νῦν ἐν τῷ βρετανικῷ Μουσείῳ· ἡ μεσημβρινὴ κατὰ μῆκος πλευρὰ καὶ ἡ σχεδὸν τελεία ἀνατολικὴ ἀνεστηλωθήσαν πάλιν, τὸ δὲ λοιπὸν ἀντικατέστη δι' ἀπομιμήσεως ἐξ ὁπτῆς γῆς. Κατὰ τὰς ἀνασκαφὰς ταύτας ἀπηλλάγησαν καὶ τὰ Προπύλαια τῶν παραμορφούντων αὐτὰ φραγματικῶν καὶ τουρκικῶν οἰκοδομημάτων, τοῦ δὲ χώματος ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως καταρριπτομένου ἐπὶ τῆς πρὸς μεσημβρίαν κλιτύος τῆς Ἀκροπόλεως κατεκαλύφθη ὁ χώρος, ἐνθα ἔκειντο τὸ Ἀσκληπιεῖον, ὁ ναὸς τῆς Θέμιδος καὶ ὁ τῆς Ἰσιδος, οἵτινες, ὡς λεχθήσεται κατωτέρω, ἀνεκαλύφθησαν (1876) ὑπὸ τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐταιρίας. Κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους (1835) μείζων κίνδυνος ἐπέκειτο τῇ Ἀκρόπολει, τοῦ ἀρχιτέκτονος Schinkel προτείναντος τὴν οἰκοδόμησιν τῶν βασιλικῶν ἀνακτόρων ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ τῆς Ἀθηνᾶς βράχου· ἕκαστος φίλος τῆς ἀρχαιότητος χαίρει ὅτι τὸ φαντασιώδες σχέδιον δὲν ἐξετελέσθη. Τοῦ Ross ἀναγκασθέντος (1836) νὰ ἀπέλθῃ τῶν Ἀθηνῶν διεκόπησαν ἐπὶ πολὺν χρόνον αἱ ἀνασκαφαὶ ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως, τὸ δὲ σπουδαιότερον ἔργον εἶναι, ὅτι ὁ μὲν Πιττάκης τὸ 1857 καὶ 1858 ἐξέθαψε τὸ ἐπὶ Ῥηγίλλῃ Ὁδεῖον, ὅπερ ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Stuart ἦτο ἱπποστάσιον, ὕστερον δὲ ἀγρός, ὁ δὲ H. Strack τὸ 1862 ἀπεκάλυψε τὸ διονυσιακὸν θεάτρον.

Καὶ περὶ μὲν τοῦ πρώτου μέρους τοσαῦτα· τὸ δὲ περιεχόμενον τοῦ δευτέρου μέρους τοῦ βιβλίου (περὶ τῆς Ἀκροπόλεως ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τέλους τῆς ἀρχῆς

τοῦ Κίμωνος) εἶναι τοιόνδε. Ἐρχθεὺς (ἢ Ἐριχθόνιος) ἦτο ὁ καρπὸς τοῦ ἔρωτος τοῦ Ἡφαίστου καὶ τῆς Ἀθηνᾶς· ἡ Γῆ παραλαβοῦσα τὸ ἐκτεθὲν ἐγένετο τροφὸς αὐτοῦ, ἀλλ' ἡ Ἀθηνᾶ τὸ μὲν οἶκτῳ καμπτομένη, τὸ δὲ αἰσχυνομένη προεἴλετο νὰ ἐκθρέψῃ τὸ βρέφος κρύφα τῶν ἄλλων θεῶν καὶ θεῖσα αὐτὸ ἐν κίστῃ ἐκόμισεν εἰς τὸ ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως ἱερὸν αὐτῆς, ἐνθα ἔζων αἱ τρεῖς τοῦ Κέκροπος θυγατέρες, Πάνδροςος, Ἀγραυλὸς καὶ Ἐρση, καθωσιωμέναι τῇ λατρείᾳ τῆς θεᾶς. Ἡμέραν τινα ἰδοῦσα ἡ θεά, ὅτι ἡ πόλις αὐτῆς ἦτο βατὴ ἐκ δυσμῶν ἀπῆλθεν, ὅπως λάβῃ ὄρος ἐκ Πελλήνης· ἐπιτρέψασα τὴν κίστην τῇ Πανδρόσῳ ἐκέλευσέ νὰ μὴ ἀνοίξωσιν αὐτήν. Ἡ Πάνδροςος ἐφάνη εὐπειθής, αἱ ἕτεραι δὲ ὅμως ἀδελφαὶ ὑπὸ περιεργίας κινούμεναι ἀπεκάλυψαν τὸ ἀπόρητον. Κορώνῃ ἐμήνυσεν τὸ πρᾶγμα τῇ Ἀθηνᾷ, ἐπιστρεφούσῃ μετὰ τοῦ ἐν χερσὶν ὄρους· τῆς θεᾶς ἐκπλαγείσης καὶ θυμωθείσης ἐξέπεσε τῶν χειρῶν τὸ ὄρος, ὅπερ ἀπετέλεσε τὸν Λυκαβηττόν, ἡ δὲ Ἐρση καὶ Ἀγραυλὸς μανίᾳ ἀλοῦσαι ἔρριψαν ἑαυτάς κατὰ κρημνῶν· οὕτως ὁ μῦθος· εἴτα περιγράφεται ὁ πρὸς τὴν βορείον κλιτὺν τῆς Ἀκροπόλεως ναὸς τῆς Ἀγραύλου, τὸ σπήλαιον τοῦ Πανὸς μετὰ εἰκόνας, τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος (Ἀπόλλων Ὑπάκραιος), καὶ ἡ κρήνη Κλεψύδρα πρότερον Ἐμπεδῶ καλουμένη· ἐνταῦθα λέγεται ὅτι ἡ βασιλόποις Κρέουσα καταληφθεῖσα ἐξ ἀπροσδοκίτου ὑπὸ τοῦ υἱοῦ τῆς Λητοῦς ἐγέννησε τὸν Ἴωνα, ἕνεκα δὲ τούτου ἡ ἀφιέρωσις τοῦ σπηλαίου εἰς τὸν Ἀπόλλωνα δὲν δύναται νὰ εἶναι νεωτέρα τῆς εἰς Ἀττικὴν ἐλεύσεως τῶν Ἰωνῶν, εἰσαγαγόντων αὐτοὺς τὴν λατρείαν τοῦ Θεοῦ. Μετὰ τὴν σύντομον ταύτην περιγραφὴν τῶν ἐπὶ τῆς βορείου κλιτύος σπηλαίων μεταβαίνομεν εἰς τὴν κυρίαν Ἀκρόπολιν.

(ἔπεται συνέχεια.)

Σ Α Π Φ Ω.

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΟΣ.)

(συνέχεια.)

Ἡ Σαπφὼ ἐσήκωσε τὸν καταγῆς πεσόντα πάπυρον καὶ προχωρήσασα πρὸς τὸ παράθυρον ἀνέγνω τοὺς ὠραίους ἐν αὐτῷ στίχους, ἐν ᾧ δάκρυα ἀνέβλυζον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν της.

Εἴτα ἐπέστρεψε πρὸς τὰς κόρας καὶ εἶπε.

— Σήμερον ἀπέθανε ποιήτρια, ἥτις ἐὰν ἔζη ἤθελεν ἐπισκιάσει τὴν δόξαν τῆς Λεσβίας ἀηδόνας. Τιμῶμεν τὴν μνήμην της, τιμῶντες τὸ ποίημά της, ὅπερ ἐποίησεν ἔχουσα ἤδη τὸν θάνατον εἰς τὰ στήθη της! Ἀλλ' αἰωνία θὰ μείνῃ ἡ μνήμη της καὶ ὅπου θὰ γίνηται λόγος περὶ ποιητῶν, ἐκεῖ θὰ μνημονεύεται μετ' ἀγάπης καὶ συμπαιδείας τὸ ὄνομα τῆς παρθένου καὶ προῶρις ὑπὸ τοῦ θανάτου ἀφαρπαγείσης ποιητρίας!

IX.

Ἡ Ἀνδρομέδα ἦτο δύστροπος καὶ ἄθυμος διαρκούσης τῆς ἀσκήσεως κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Ἡ βεβαιότης, ὅτι ὁ Πιττακὸς διέφυγε διὰ παντὸς τῶν χειρῶν της καὶ εὔρε γαλήνην ἐν τῇ ἐρώσει καρδίᾳ τῆς Μνησιδίκης, καθίστα αὐτὴν σχεδὸν μανιώδη. Ἐπὶ ἡμέρας ὁλοκλήρους τὸν παρηκολούθει παντοῦ κατὰ πόδας. Χωρὶς ν' ἀναγνωρισθῇ ὑπ' αὐτοῦ, ἐπεριμενε ζηλοτύπως ἕως οὗ ἐξήρχετο τῆς οἰκίας τῆς ἐρωμένης του, καὶ ἔπειτα διήρχετο ἀγρύπνους νύκτας διωκομένη ὑπὸ τοῦ δαίμονος τοῦ μίσους καὶ τοῦ φθόνου. Ἐν

τοιαύτῃ καταστάσει τὰ θέλητρά της βεβαίως δὲν ἐκέρδαινον. Ἐγένινεν ἰσχυρότερα, τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἀπεσκληρύνθησαν, ἦτο πάντοτε δύστροπος, δξύθυμος, ἰδιότροπος καὶ τόσο ἀνυπόφορος ἐν τῇ ἰδίᾳ της οἰκίᾳ, ὥστε καὶ αὐτὸς ὁ Ἀλκαῖος ἤρχισε νὰ βαρύνηται τὸν ἔρωτά της καὶ δὲν τὴν ἐπεσκέπτετο πλέον τόσο τακτικῶς. Ἐρεθιζόμενος ἤδη καὶ δυσανασχετῶν συχνάκις ἐνεθυμεῖτο τὸ παρελθὸν καὶ τὴν Ἡρινναν, πολλάκις δὲ τῷ ἐπῆρχετο ἡ ἰδέα νὰ ἐπανορθώσῃ τὸ κατ' αὐτῆς διαπραχθὲν σφάλμα. Ὅτε ὅμως πλήρης μετανόιας ἀπεφάσισε νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς τὴν καρδίαν τῆς ἀπίστως ἐγκαταλειφθείσης ἐρωμένης, εὔρεν αὐτὴν νεκράν.

Ἡ Ἀνδρομέδα ποτὲ δὲν εἶχεν ἀγαπήσει ἀληθινὰ τὸν Ἀλκαῖον. Εἰς τοῦτο τὴν εἶχε παρακινήσει τὸ μῖσός πρὸς τὰς μαθητριάς τῆς ἀντιζήλου της, ἡ ματαιοφροσύνη καὶ ἡ φιλοδοξία καὶ ἡ ἄμετρος αὐτῆς φιλαρέσκεια. Ἡ ἄγρυ της ἐπέτυχεν. Ὁ Ἀλκαῖος, φιλάρεσκος καὶ αὐτός, ἀσταθής, εὐκόλως κορεννύμενος ἐκ τῶν ἀπολαύσεων καὶ κακομαθημένος ὑπὸ τῆς εὐνοίας τῶν γυναικῶν περιπλάκῃ εἰς τὰ δίκτυα καὶ συνελήφθη. Καὶ αἱ πρῶται θωπεῖαι τῆς νοήμονος ταύτης καὶ φιληδόνου γυναικὸς ἤρκεσαν νὰ τὸν κάμωσι νὰ λησμονήσῃ, χωρὶς νὰ τὸ αἰσθανθῇ καὶ ὁ ἴδιος, τὰ φιλήματα τῆς τρυφεράς καὶ παρθενικῆς του ἐρωμένης.

Ἀλλ' εἰς τὴν Ἀνδρομέδαν δὲν ἦτο τὴν ὥρην εὐχάριστον,